

Sygn. akt IV P 23/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Choszcznie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Klimczak
Protokolant:	sekr. sąd. Monika Dutko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2015 r.

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko D. Ł. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) Transport D. Ł.

o wynagrodzenie, o diety i inne świadczenia związane z podróżą służbową

I. zasądza od pozwanego D. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Transport D. Ł. na rzecz powoda R. M. kwotę 3766,90 zł (trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt sześć złotych 90/100) tytułem diet i ryczałtów związanych z podróżą służbową wraz z odsetkami ustawowymi od kwot: :

- 176,74 zł od dnia 15 marca 2013r. do dnia zapłaty;

- 3590,16 zł od dnia 8 maja 2013r. do dnia zapłaty ;

oraz kwotę 74,18 zł (siedemdziesiąt cztery złote 18/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty ;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1508,11 zł (tysiąc pięćset osiem złotych 11/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Choszcznie kwotę 275,50 zł (dwieście siedemdziesiąt pięć złotych 50/100) tytułem części nieuiszczonych kosztów postępowania ;

V. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1600 zł (tysiąc sześćset złotych) ;

Sygn. akt IV P 23/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 lipca 2015 roku powód R. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Transport D. Ł. kwoty 22899,84 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach

nadliczbowych , nocnych oraz za dyżur , a nadto tytułem niewypłaconych zwrotów kosztów międzynarodowych i krajowych podróży służbowych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w pozwie .

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był zatrudniony u pozwanego w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego od dnia 10 lutego 2013r. do 8 maja 2013r. na podstawie umowy o pracę z dnia 9 lutego 2013r. . Umowa o pracę nie precyzowała istotnych kwestii związanych ze stosunkiem pracy. Powód w całym okresie zatrudnienia nie otrzymał od pozwanego innych dokumentów określających szczegółowo zasady zatrudniania powoda . Nie określono systemu czasu pracy , okresu rozliczeniowego, zasad wypłaty wynagrodzenia , przysługującego urlopu. Pozwany nie określił również zasad zwrotu kosztów podróży służbowych w związku z wykonywanymi zadaniami przewozowymi. Ponadto powód podkreślił , iż do chwili złożenia pozwu pozwany nie wypłacił powodowi należnego wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe , za pracę w nocy oraz za dyżur , a także nie dokonał zwrotu w należytej wysokości kosztów krajowej i zagranicznej podróży służbowej. Pozwany nie przekazał powodowi również dokumentacji potwierdzającej jego uprawnienia i przebieg dotychczasowego zatrudnienia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 września 2013r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pismem z dnia 14 października 2013r. pozwany wniósł sprzeciw od w/w orzeczenia skarżąc je w całości i domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów postępowania .

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany przyznał, iż zatrudnił pozwanego w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego . Jednak wbrew twierdzeniom pozwu przez cały okres zatrudnienia wywiązywał się należycie z ciążących na nim obowiązków. Podkreślił przy tym, iż wynagrodzenie należne powodowi było wypłacane powodowi zgodnie z prowadzoną przez pracodawcę listą płac , z której wynika , iż obok płacy zasadniczej , powód otrzymywał zapłatę za przepracowane nadgodziny , pracę w porze nocnej oraz dyżury.

Zdaniem pozwanego bezzasadnym jest również żądanie powoda w przedmiocie zwrotu kosztów podróży służbowych albowiem zostały one przez pozwanego uregulowane w należytej wysokości .

W piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2015r. powód wskazał, że ostatecznie żąda od powoda zasądzenia kwoty 3841,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi (k. 232)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lutego 2013 roku R. M. zawarł z D. Ł. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) Transport D. Ł. umowę o pracę na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego, w pełnym wymiarze czasu pracy, na okres próbny od dnia 10 lutego 2013 roku do dnia 8 maja 2013 roku. Wynagrodzenie zasadnicze powoda ustalono w tej umowie na poziomie 1600 zł brutto.

Bezsporne;

Zgodnie z obowiązującym u pozwanego regulaminem pracy, czas pracy pracowników wynosi 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin na tydzień w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, cztery miesiące. Praca odbywa się od poniedziałku do piątku. Ponadto w dokumencie tym zapisano, że odrębne zasady dotyczące czasu pracy obowiązują następujące grupy pracowników: administracja 9.00-17.00, kierowcy według zleceń.

Zgodnie z regulaminem pracy porę nocną pozwany ustalił na godziny od 22.00 do 6.00.

Dowód:

- regulamin pracy – karta 98 – 107 akt;

U pozwanego został wprowadzony również regulamin wynagradzania z 1 sierpnia 2010 r.. Zgodnie z jego postanowieniami dieta w czasie podróży krajowej wynosi 30 zł., natomiast dieta w czasie podróży zagranicznej wynosiła 16,25 euro, a od 1 marca 2013 r., zgodnie z aneksem nr (...) do regulaminu, 11,50 euro. Jako kraj docelowy dla celów rozliczenia zagranicznej podróży służbowej przyjmuje się Niemcy - § 9 regulaminu. Ponadto zgodnie z zakładowym regulaminem wynagradzania, za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu, którego wysokości wynosiła 103 euro, a od 1 marca 2013 r. 150 euro. W podróży krajowej ustalono limit na poziomie trzykrotności stawki diety. Regulamin stanowił także, iż w razie nie przedłożenia rachunków za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25 % limitu.

Dowód:

- regulamin wynagradzania – karta 108 – 119 akt;

W trakcie wykonywania pracy R. M. wykonywał zadania służbowe poza siedzibą pozwanego wykonując przewozy międzynarodowe i krajowe tj. :

- w okresie od 10 lutego do 28 lutego 2013r. – kraj docelowy Niemcy - należna dieta 1288,19 zł , należny ryczałt za nocleg 2041,29 zł ;

- w okresie od 1 marca do 2 marca 2013r. – kraj docelowy Niemcy - należna dieta 63,65 zł , należny ryczałt za nocleg 312,04 zł;

- w okresie od 9 marca do 10 marca 2013r. – kraj docelowy Polska – należna dieta 60 zł, należny ryczałt za nocleg 45 ;

- w okresie od 11 marca do 30 marca 2013r. – kraj docelowy Niemcy - należna dieta 909,09 zł , należny ryczałt za nocleg 2964,42 zł;

- w okresie od 2 kwietnia do 2 kwietnia 2013r. – kraj docelowy Polska - należna dieta 15 zł;

- w okresie od 2 kwietnia do 4 kwietnia 2013r. – kraj docelowy Niemcy - należna dieta 112,57 zł , należny ryczałt za nocleg 189,09 zł;

- w okresie od 6 kwietnia do 23 kwietnia 2013r. – kraj docelowy Niemcy - należna dieta 845,65 zł , należny ryczałt za nocleg 2678,77 zł;

Tytułem diet i ryczałtów pracodawca powinien był wypłacić powodowi kwotę łączną 11524,76 zł.

Dowód :

- wydruk z karty kierowcy – karta 24 – 30 akt;

- polecenie wyjazdu służbowego – karta 120 – 121 akt;

- pisemna opinia biegłego P. D. – karta 148 – 159, 181 - 183 akt;

- ustna opinia uzupełniająca biegłego P. D. – karta 204v – 206 akt;

- przesłuchanie powoda R. M. – karta 87 akt;

- przesłuchanie pozwanego D. Ł. – karta 87 – 88 akt;

W trakcie świadczenia pracy poza granicami kraju pozwany zapewniał powodowi odpoczynek w wydzielonej części kabiny ciągnika siodłowego. Ciągniki, którymi podróżował powód nie były wyposażone w bieżącą wodę, toaletę ani

prysznic. W okresie zatrudnienia R. M. nie korzystał z noclegów poza kabiną ciągnika siodłowego, nie przedstawiał pozwanemu z tego tytułu żadnych rachunków.

Bezsporne, a nadto dowód:

- przesłuchanie powoda R. M. – karta 87 akt;
- przesłuchanie pozwanego D. Ł. – karta 87 – 88 akt;

W dniu 28 marca 2013r. z tytułu diet i ryczałtów za delegacje za luty 2013r., pracodawca wypłacił R. M. kwotę 756 euro (3152,74 zł) oraz w dniu 15 maja 2013r. kwotę 924 euro (3844,39 zł) za delegacje za marzec 2013r..

W związku z delegacją nr 6/03/2013r. – R. M. pobrał zaliczkę w kwocie 154 euro (640,73 zł) , z której się nie rozliczył .

Dowód :

- pisemna opinia biegłego P. D. – karta 148 – 159, 181 - 183 akt;
- ustna opinia uzupełniająca biegłego P. D. – karta 204v – 206 akt;
- przesłuchanie powoda R. M. – karta 87 akt;
- przesłuchanie pozwanego D. Ł. – karta 87 – 88 akt;

W okresie zatrudnienia u pozwanego, powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych . Z tego tytułu pozwany zaniżył wypłacone R. M. wynagrodzenia o łączną kwotę 321,57 zł.

Powód świadczył również pracę w porze nocnej oraz pełnił dyżury. Wynagrodzenie z tego tytułu pracodawca wypłacił powodowi w całości .

Dowód :

- pisemna opinia biegłego P. D. – karta 148 – 159, 181 - 183 akt;
- ustna opinia uzupełniająca biegłego P. D. – karta 204v – 206 akt;
- listy płac – karta 48 – 51 akt;
- przesłuchanie powoda R. M. – karta 87 akt;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Stan faktyczny nie był sporny, co do okoliczności zawarcia umowy o pracę, okresu jej trwania oraz rodzaju świadczonej pracy, które zostały ustalone w oparciu o dokumenty zawarte w aktach osobowych powoda. Istota sporu dotyczyła wysokości ustalonych przez strony należności z tytułu podróży służbowych oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych , za czas dyżuru i w porze nocnej .

I tak - jeśli chodzi o należności związane z podróżami służbowymi powód stał na stanowisku, że poza wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1600 zł brutto pracodawca zobowiązany był do wypłacania na jego rzecz dodatkowo za każdy dzień pracy ryczałtu za nocleg oraz diety. Swoje żądanie w tym zakresie sprecyzował w piśmie z dnia 21 lipca 2013r. inicjującym przedmiotowe postępowania.

Odnosząc się zatem do tego żądania w pierwszej kolejności należy podkreślić , iż zgodnie z art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców przez podróż służbową rozumie się każde zadanie służbowe

polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy przewozu drogowego poza miejscowość, w której pracodawca ma siedzibę lub inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filie, przedstawicielstwa i oddziały lub wyjazdu poza miejscowość, w której pracodawca ma siedzibę lub inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filie, przedstawicielstwa i oddziały, w celu wykonania przewozu drogowego. Stosownie natomiast do art. 21a tej ustawy kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p.. Pierwszeństwo w ustaleniu należności pracownika w związku z podróżą służbową przyznane zostało przepisom prawa pracy obowiązującym u danego pracodawcy, albowiem zgodnie z art. 77⁵ § 3 k.p. warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu poza państwową lub samorządową jednostką sfery budżetowej określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Przepisy te nie mogą jednak określać wysokości przysługującej pracownikowi diety z tytułu wykonywanej podróży służbowej mniej korzystnie, niż przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. obowiązujące pracowników zatrudnionych w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej (art. 77⁵ § 4 k.p.).

Przenosząc przedmiotowe regulacje na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż pozwany pracodawca posiadał regulamin wynagradzania, obowiązujący w okresie objętym sporem. Zgodnie z jego postanowieniami dieta w czasie podróży krajowej wynosiła 30 zł, natomiast dieta w czasie podróży zagranicznej wynosiła początkowo 16,25 euro, a od 1 marca 2013 r., zgodnie z aneksem nr (...) do regulaminu - 11,50 euro. Jako kraj docelowy dla celów rozliczenia zagranicznej podróży służbowej wskazano Niemcy (§ 9 regulaminu). Ponadto zgodnie z zakładowym regulaminem wynagradzania, za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu, którego wysokość wynosiła do dnia 28 lutego 2013r. - 103 euro, a od 1 marca 2013 r. - 150 euro. W podróży krajowej ustalono limit na poziomie trzykrotności stawki diety. Warto również podkreślić, iż regulamin wynagradzania stanowił, iż w razie nie przedłożenia przez pracownika rachunków za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25 % limitu.

Powód nie przedstawił pracodawcy rachunków za nocleg w trakcie podróży służbowych. Było to związane z tym, iż w czasie tych podróży spał w kabinie samochodu. Okoliczność ta świadczy jednak o tym, iż pracodawca nie zapewnił mu bezpłatnego noclegu w rozumieniu przepisów o czasie pracy kierowców, bez względu na warunki panujące w tej kabinie – (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01 kwietnia 2011r., II PK 234/10, publ. OSNP 2012/9-10/119, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014r., II PZP 1/14). Pogląd ten jest w chwili obecnej ugruntowany i trudno z nim polemizować. Należy więc zgodzić z tym, że nawet najwyższy standard spania w kabinie nie zapewnia kierowcy należytego odpoczynku umożliwiającego odpowiednią regenerację sił w trakcie wielotygodniowych podróży służbowych. Noclegi w przypadku kierowcy są czymś stałym i powtarzającym się przez cały okres jego pracy. O ile incydentalne odbycie takiego noclegu w dobrze wyposażonej kabinie dałoby się zaakceptować to odbywanie ich w większej liczbie takiej możliwości nie daje. Wiadomym jest jak istotny jest ten odpoczynek kierowcy w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W takiej sytuacji nocleg powinien być zapewniony kierowcy w hotelu czy też motelu, który pozwalałby mu na pełną regenerację sił. Takiego standardu noclegu można wymagać od pracodawców kierowców w transporcie międzynarodowym w XXI wieku. Oczywiście wiąże się to ze znacznymi, dodatkowymi kosztami działalności przedsiębiorstwa transportowego, ale wynik ekonomiczny pracodawcy nie może być priorytetem przy tworzeniu należytych, godnych warunków pracy kierowców w transporcie międzynarodowym. Sądowi jest wiadomym, że w Trybunale Konstytucyjnym toczy się sprawa o sygn. K 11/15 w przedmiocie zbadania konstytucyjności ww. przepisów prawa przyznających kierowcy prawo do ryczałtu w sytuacji odbywania noclegów w kabinie, ale przepisy k.p.c. nie dają podstaw do zawieszenia postępowania do czasu rozstrzygnięcia ww. postępowania. Katalog podstaw do zawieszenia postępowania w procesie cywilnym jest zamknięty i nie mogą one być wykładane rozszerzająco. W szczególności nie ma podstaw do zastosowania przepisu art. 177 par. 1 pkt 1 k.p.c. Sprawy toczące się przed Trybunałem Konstytucyjnym nie są innym toczącym się postępowaniem cywilnym. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego w innej sprawie nie ma charakteru rozstrzygnięcia prejudycjalnego – tak min. w uzasadnieniu

postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie III AUz 71/12, publ. LEX nr 1216392. Zawieszenie postępowania, o ile nie jest obligatoryjne, musi być celowe. Wskazać należy, iż Sąd Najwyższy w ww. sprawach nie dopatrył się podejrzenia niekonstytucyjności przepisów ustawy o czasie pracy kierowców, przepisów kodeksu pracy jak i ww. rozporządzenia wykonawczego Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Teoretycznie miał możliwość wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym o zbadanie ich zgodności z Konstytucją RP – art. 193 Konstytucji RP. Przepisy prawa rangi ustawowej obowiązujące w dacie orzekania sądu pracy ma obowiązek stosować. Nie może samodzielnie badać ich konstytucyjności. Dotyczy to w szczególności przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców. Samo wszczęcie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym nie podważania domniemania zgodności ustaw czy rozporządzeń wykonawczych z Konstytucją RP. Wskazać należy, iż w przypadku podważenia konstytucyjności ww. przepisów prawa pozwany będzie miał możliwość wznowienia postępowania na mocy art. 401 (1) k.p.c. i odzyskania wyegzekwowanych kwot diet i ryczałtów za brak zapewnienia bezpłatnego noclegu w podróży służbowej od powoda.

Mając powyższe na uwadze należy dojść do wniosku, iż w realiach przedmiotowej sprawy powodowi z tytułu zatrudnienia u pozwanego, obok wynagrodzenia za pracę, przysługiwały również diety i ryczałty za noclegi z tytułu odbytych przez niego w spornym okresie podróży służbowych. Pozwany stał na stanowisku, że wszystkie należności z tych tytułów zostały powodowi wypłacone. Zdaniem Sądu takie stanowisko pracodawcy nie zasługuje na uwzględnienie z poniższych powodów. Pozwany przyznał, iż w okresie zatrudnienia powoda odbył dla niego podróże służbowe. Sporne były czasokresy tych podróży, gdyż ich daty początkowe i końcowe, podawane przez powoda i pozwanego oraz daty przekraczania granic znacznie się od siebie różniły. Jednakże w oparciu o dane zawarte w wydrukach z karty kierowcy i dane zapisane w złożonych poleceniach wyjazdu służbowego można było ustalić czasokresy, w których powód rzeczywiście był w podróży służbowej oraz godzinę przyjazdu i wyjazdu z danego kraju. Nadto z uwagi na wspomniane powyżej uregulowania wewnątrzzakładowe tj. wprowadzenie stałych stawek tytułem diet i ryczałtów niezależnie od państwa pobytu, przyjmując jako kraj docelowy Niemcy, wysokość diet i ryczałtów nie była uzależniona od państwa, w którym powód przebywał, a co za tym idzie zarzut pozwanego jakoby nie mógł rozliczyć się z powodem z uwagi na zaniechanie przez niego złożenia druku delegacji jawi się jako oczywiście bezzasadny. Nadto doświadczenie życiowe i zasady poprawnego rozumowania pozwalają na przyjęcie, że nie załączenie przez pozwanego tych delegacji do akt sprawy mogło być jego celowym działaniem albowiem po powrocie powoda z podróży służbowej to pozwany był jedynym posiadaczem tych dokumentów. Mógł zatem nimi swobodnie dysponować i złożyć do akt tylko te z nich, które w jego ocenie zostały przez niego należycie rozliczone.

Samo arytmetyczne wyliczenie należnych powodowi od pozwanego diet i ryczałtów za brak zapewnienia bezpłatnego noclegu krajowych i zagranicznych z uwagi na skomplikowany charakter sąd powierzył biegłemu z zakresu obliczania wynagrodzeń za pracę P. D. . Opinie sporządzona przez tego biegłego są jasne, pełne, przekonująco i szczegółowo uzasadnione, z powołaniem się na konkretne okoliczności faktyczne i właściwe przepisy prawne. Dlatego też płynące z nich wnioski w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości. Nadto przyjęte przez biegłego do opinii założenia znajdują oparcie w wyżej omówionym materiale dowodowym, przez co opinii nie można postawić zarzutów nierzetelności czy mylnych założeń. I tak - w opinii biegły wyliczył należność powoda z w/w tytułów na kwotę łączną 11524,76 złotych (już po uwzględnieniu, iż umowa o pracę wiązała strony od dnia 10 lutego 2013r.). Strony nie podniosły w istocie żadnych merytorycznych zarzutów co do tych wyliczeń, a dodatkowo w opinii ustnej uzupełniającej, biegły wyczerpująco wskazał czym się kierował formułując zawarte w niej wnioski. Biegły prawidłowo również wskazał, iż pierwsza podróż powoda miała miejsce dniu 10 lutego 2013r. albowiem dopiero w tym dniu pozwany go zatrudnił. Stąd też żądanie zasądzenia należności za podróż służbową rozpoczętą w dniu 6 lutego 2013r., jak oczekiwał tego powód nie mogła być uwzględniona. Jeżeli zatem kwotę wypłaconą powodowi zestawimy z kwotami jakie powód już otrzymał od pozwanego z tego tytułu tj. 756 euro (3152,74 zł) za delegacje za luty 2013r., 924 euro (3844,39 zł) za delegacje za marzec 2013r. oraz kwotę 154 euro (640,73 zł) z tytułu nierozliczonej delegacji nr 6/03/2013r., pracodawca powinien dodatkowo wypłacić powodowi kwotę 3886,90 zł, co zostało szczegółowo przedstawione załączniku nr 2 opinii biegłego (k. 158 – 159) i w opinii uzupełniającej (k181 – 183).

Oprócz w/w należności pozwany powinien wypłacić powodowi dodatkowo kwotę 321,57 zł z tytułu wynagrodzenia i dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych. Jak bowiem ustalono, zgodnie z obowiązującym u pozwanego regulaminem pracy, czas pracy jego pracowników wynosi 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin na tydzień w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, cztery miesiące. Praca odbywa się od poniedziałku do piątku. Ponadto w dokumencie tym zapisano, że odrębne zasady dotyczące czasu pracy obowiązują następujące grupy pracowników: administracja 9.00-17.00, kierowcy według zleceń. Zgodnie z regulaminem pracy porę nocną pozwany ustalił na godziny od 22.00 do 6.00.. Zapisy tego regulaminu należy czytać w powiązaniu z postanowieniami ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców. W myśli przepisu art. 6 tej ustawy, czasem pracy kierowcy jest czas od rozpoczęcia do zakończenia pracy, która obejmuje wszystkie czynności związane z wykonywaniem przewozu drogowego,

w szczególności: prowadzenie pojazdu, załadowywanie i rozładowywanie oraz nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem, nadzór oraz pomoc osobom wsiadającym i wysiadającym, czynności spedycyjne, obsługę codzienną pojazdów i przyczep, inne prace podejmowane w celu wykonania zadania służbowego lub zapewnienia bezpieczeństwa osób, pojazdu i rzeczy, niezbędne formalności administracyjne, utrzymanie pojazdu w czystości. Czasem pracy kierowcy jest również czas poza przyjętym rozkładem czasu pracy, w którym kierowca pozostaje na stanowisku pracy kierowcy w gotowości do wykonywania pracy, w szczególności podczas oczekiwania na załadunek lub rozładunek, których przewidywany czas trwania nie jest znany kierowcy przed wyjazdem albo przed rozpoczęciem danego okresu.

Również do czasu pracy kierowcy wlicza się przerwę w pracy trwającą 15 minut, którą pracodawca jest obowiązany wprowadzić, jeżeli dobowy wymiar czasu pracy kierowcy wynosi, co najmniej 6 godzin, co zostało uwzględnione przez biegłego przy sporządzaniu opinii.

Z kolei innym rodzajem aktywności kierowcy jest czas dyżuru tj. czas, kiedy kierowca pozostaje poza normalnymi godzinami pracy w gotowości do wykonywania pracy wynikającej z umowy o pracę w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym przez pracodawcę. Do czasu dyżuru zalicza się przerwy przeznaczone na odpoczynek, o których mowa w art. 13 i art. 28 wspomnianej ustawy.

Zgodnie z art. 13 ust 1 w/w ustawy, po sześciu kolejnych godzinach pracy kierowcy przysługuje przerwa przeznaczona na odpoczynek w wymiarze nie krótszym niż 30 minut, w przypadku, gdy liczba godzin pracy nie przekracza 9 godzin, oraz w wymiarze nie krótszym niż 45 minut w przypadku, gdy liczba godzin pracy wynosi więcej niż 9 godzin. Przerwa może być dzielona na okresy krótsze trwające, co najmniej 15 minut każdy, wykorzystywane w trakcie sześciogodzinnego czasu pracy lub bezpośrednio po tym okresie.

Należy również pamiętać, że z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE z 2006r. Seria (...), Nr 102 poz.1), po okresie prowadzenia pojazdu trwającym cztery i pół godziny kierowcy przysługuje ciągła przerwa trwająca co najmniej czterdzieści pięć minut, chyba że kierowca rozpoczyna okres odpoczynku. Przerwę tę może zastąpić przerwa długości co najmniej 15 minut, po której nastąpi przerwa długości co najmniej 30 minut, rozłożone w czasie w taki sposób, aby zachować zgodność z przepisami akapitu pierwszego. Okresy przerw w prowadzeniu pojazdu, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 561/2006, zalicza się do czasu dyżuru, o którym mowa w art. 9.

Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców do czasu dyżuru zalicza się przerwy przeznaczone na odpoczynek, o których mowa w art. 13 i art. 28. Okresy przerw w prowadzeniu pojazdu, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia w części obejmującej 15 minut, wlicza się do czasu pracy kierowcy na warunkach określonych w art. 6 ust. 3.

Mając powyższe na uwadze oraz kierując się zgromadzonymi dowodami, w szczególności kartami pracy, wypłatami z listy płac (k. 48 – 51) oraz opinią biegłego P. D., Sąd ustalił, że z tytułu wynagrodzenia i dodatków za pracę w godzinnych nadliczbowych powodowi przysługuje wspomniana już powyżej kwota 321,57 zł.

Zgola odmiennie Sąd ocenił natomiast roszczenie wynikające z pełnionego przez powoda dyżuru i pracy w porze nocnej. W oparciu o wspomniane dowody ustalono bowiem, że przysługujące mu z tego tytułu świadczenia zostały mu wypłacone w należytej wysokości.

Konkludując Sąd zasądził do pozwanego na rzecz powoda kwotę 3766,90 zł tytułem diet i ryczałtów. Jest to kwota mniejsza od tej wskazanej we wcześniejszej części uzasadnienia (3886,90 zł). Różnica ta jest wynikiem popełnionego przez Sąd błędu rachunkowego. Okoliczność ta jednak pozostaje bez wpływu na łączną kwotę jaką Sąd zasądził od pozwanego albowiem w tym zakresie Sąd był związany przede wszystkim żądaniem pozwu. Powód w piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2015r. wskazał, że żąda zasądzenia od pozwanego kwoty w wysokości 3841,08 zł. Stąd też jeżeli kwotę 3766,90 zł powiększy się o część kwoty przysługującej powodowi z tytułu wynagrodzenia i dodatków za pracę w godzinnych nadliczbowych (74,18 zł) ostateczna kwota zasądzona od pozwanego na rzecz powoda mieści się w granicach roszczenia sprecyzowanego przez stronę powodową.

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych od zasądzonych od pozwanego na rzecz powoda diet i ryczałtów za brak zapewnienia bezpłatnego noclegu z podróży służbowej zapadło na mocy art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Świadczenia te powinny być wypłacone powodowi w terminie 14 dni od daty zakończenia podróży służbowej po rozliczeniu się kierowcy z poszczególnej podróży służbowej – § 5 ust. 1 ww. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Jeżeli zatem weźmie się pod uwagę, że pozwany zalegał powodowi z wypłatą świadczeń za podróże służbowe z lutego 2013r. (koniec podróży przypadał na dzień 28 lutego 2013r.) i kwiecień 2013r. (koniec podróży przypadał na dzień 23 kwietnia 2013r.) odsetki od tych kwot należało więc zasądzić od 15 dnia po zakończeniu podróży. Z kolei odsetki od kwoty 74,18 zł stanowiącej część należnego powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za miesiąc marzec 2013r. winny być naliczone od dnia 11 kwietnia 2013r. albowiem wynagrodzenie winno być mu wypłacone do 10 danego miesiąca. Uchybiając temu terminowi powód popadał w opóźnienie od dnia następnego tj. 11 kwietnia 2013r..

W pozostałym zakresie powództwo jako nie zasadne zostało oddalone.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., który stanowi, iż w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. A zatem, w przypadku częściowego uwzględnienia żądań stron, sąd w oparciu o względy słuszności może dokonać bądź wzajemnego zniesienia kosztów, bądź stosunkowego rozdzielenia kosztów, które polega na wyważonym rozłożeniu kosztów pomiędzy stronami, odpowiednio do wysokości, w jakiej zostały poniesione oraz stosownie do wyniku postępowania (stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań). Podstawę obliczeń przy podziale kosztów stanowi suma należności obu stron, ustalona na podstawie zasad wskazanych w art. 98 § 2 i 3 oraz art. 99 k.p.c. i dzielona proporcjonalnie do stosunku w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami lub obroną (zob. postanowienie SN z dnia 31 stycznia 1991 roku II CZ 255/90, OSP 1991/11-12, poz. 279). Otrzymane w rezultacie kwoty stanowią udziały stron w całości kosztów, jeżeli poniesione przez stronę koszty przewyższają obciążający ją udział, zasądzeniu na jej rzecz podlega różnica.

W niniejszym postępowaniu powód dochodził zasądzenia łącznie kwoty 22899,84 zł, a zatem wygrał sprawę w około 17 %. Z drugiej strony oznacza to, że strona pozwana wygrała sprawę w 83 %. Z uwagi na powyższe, Sąd uznał, że koszty procesu powinny zostać stosunkowo rozdzielone, a co za tym idzie Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1508,11 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania – kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa, które zostały ustalone w oparciu o treść przepisu § 11 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – pkt III sentencji.

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt IV sentencji znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. i kosztami związanymi z nieuiszczoną opłatą od pozwu i wydatkami będącymi następstwem działania biegłego, Sąd obciążył pozwanego w części, w której ten

przegrał sprawę. Zgodnie z uzasadnieniem uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007r., sygn. I PZP 1/07, publ. M.P.Pr (...) nieuiszczony koszt sądowy w postaci nie pobranej opłaty od pozwu pracownika podlega rozliczeniu na podstawie w/w przepisu ustawy o kosztach sądowych i można nim obciążyć pozwanego pracodawcę o ile pozwala na to wynik procesu. Opłata od pozwu w przedmiotowej sprawie wynosiła 1145 zł (wartość przedmiotu sporu 22.899,84 x 5 %), wydatki związane z dowodem z opinii biegłego opiewają na 475,61 zł . W sumie jest to kwota 1620,61 zł. Pozwany przegrał sprawę w 17 % , a co za tym idzie należało od niego pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Choszcznie 17 % tej kwoty tj. 275,50 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 477² § 1 k.p.c..

SSR Tomasz Klimczak